

РЕШЕНИЕ

№ 696

гр. Варна, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. Т.

при участието на секретаря Х. И.
като разгледа докладваното от С. Т. Гражданско дело № 20213110104927 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от СВ. Г. Г., с ЕГН ***** и адрес гр.***, чрез пълномощника му адв. Р.Н. К. – АК ***срещу „***“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр.***, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.128, т.2 КТ, чл.221, ал.1 КТ, чл.224 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД за осъждане ответното дружество да заплати на ищцата следните суми:

- Сума в размер на 15029.83 лв. /петнадесет хиляди двадесет и девет лева и осемдесет и три стотинки/, представляваща дължимото нетно трудово възнаграждение за периода от м.11.2018г. до м. 02.2021г., от които 502.33 лева за м.11.2018г., 569.82 лева за м.12.2018г., 664.12 лева за м.01.2019г., 714.55 лева за м.02.2019г., 672.99 лева за м.03.2019г., 655.96 лева за м.04.2019г., 655.96 лева за м.05.2019г., 459.18 лева за м.06.2019г., 573.25 лева за м.07.2019г., 64.62 лева за м.08.2019г., 655.89 лева за м.09.2019г., 655.96 лева за м.10.2019г., 655.96 лева за м.11.2019г., 656.40 лева за м.12.2019г., 516.40 лева за м.01.2020г., 167.65 лева за м.02.2020г., 445.61 лева за м.03.2020г., 234.17 лева за м.04.2020г., 227.70 лева за м.05.2020г., 669.51 лева за м.06.2020г., 669.51 лева за м.07.2020г., 320.44 лева за м.08.2020г., 669.51 лева за м.09.2020г., 274.34 лева за м.10.2020г., 669.51 лева за м.11.2020г., 669.52 лева за м.12.2020г., 669.52 лева за м.01.2021г. и 669.52 лева за м.02.2021г., ведно със законната лихва считано от датата на депозирането на исковата молба – 05.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението

- Сума в общ размер на 1789.81 лева, представляваща обезщетение за забава,

начислена върху дължимото брутно трудово възнаграждение за периода от падежа на всяко задължение до 04.04.2021г.;

- Сума в размер на 669.52 лева, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие, ведно със законната лихва считано от датата на депозирането на исковата молба – 04.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението, както и

- Сума в размер на 273.87 лева, представляваща обезщетение за девет работни дни неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва считано от датата на депозирането на исковата молба – 04.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението.

Ищецът основава исковите си претенции на следните фактически твърдения, заложили в обстоятелствената част на **исковата молба**:

Ищецът работел в ответното дружество на длъжност „***“ до ***г., когато едностранно прекратил трудовото правоотношение на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда.

От началото на 2018г. работодателят започнал да забавя и да не изплаща трудовите възнаграждения в определения с трудовия договор срок за плащане – до 25-то число на следващия месец, за който се отнася плащането.

След прекратяване на трудовото правоотношение били проведени множество разговори за изплащане на дължимите на ищеца суми, но краен резултат нямало и не били извършени плащания от ответника.

До подаване на исковата молба дължимите от ответното дружество суми били в размер на 15029.83 – трудово възнаграждение за периода от м.11.2018г. до 22.02.2021г., законна лихва за периода от 26.12.2018г. до 05.04.2021г. в общ размер на 1789.81 лева, обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 669.52 лева и обезщетение за 9 работни дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 273.87 лева.

Ответното дружество не изпълнило задълженията си към ищеца, което породило за него правен интерес от предявяване на настоящите иски.

Ищецът моли за уважаване на предявените иски, прави искания по доказателствата и претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил **отговор** на исковата молба, с който се прави частично признание на исковите и се изявява готовност за постигане на спогодба между страните.

Оспорват се претенциите за трудово възнаграждение за м. 11.2018г. за горницата над 64.97 лева до пълния претендиран размер от 502.33 лева, за м. 01.2021г. за горницата над 614.30 лева до пълния претендиран размер от 669.52 лева, за м. 02.2021г. за горницата над 161.66 лева до пълния претендиран размер от 669.52 лева, както и обезщетението по чл.221, ал.1 КТ за горницата над 650 лева до пълния претендиран размер от 669.52 лева.

Ответникът твърди, че не е преустановявал периодично плащане на дължими трудови възнаграждения на ищеца, но вследствие на световната икономическа криза от

2018г. оборотите на предприятието спаднали чувствително – намалели поръчките, ограничили се пазарите и се получил спад в търсенето на основни продукти на дружеството. Допълнително влошаване на икономическия климат се получил вследствие на ковид пандемията. В тази връзка ръководството на дружеството постоянно провеждало разговори с ключови специалисти, работници и служители на дружеството във връзка със запазване на работните им места и възнаграждения, особено с тези, на които им предстои пенсиониране. Ищецът винаги имал информация за състоянието на дружеството и доброволно останал на работа без да му се намалят начисленото трудово възнаграждение и полагащите се осигуровки в пълен размер, но със знанието, че трудовите възнаграждения не могат да бъдат изплащани редовно. Към ищеца било проявени разбиране и толерантност при допусканите нарушения на трудовата дисциплина.

Ответникът предлага възможност за сключване на споразумение за разсрочено изплащане на дължимите трудови възнаграждения.

Ответникът изразява съгласие за решаване на спора чрез медиация и прави искане за присъждане на разноски при условията на чл.78, ал.2 ГПК.

В открито съдебно заседание ищецът, чрез проц. представител, поддържа исковите претенции и моли за присъждане на разноски. Ответното дружество не изпраща представител.

СЪДЪТ, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на [чл. 12 от ГПК](#) и [чл. 235, ал. 2 от ГПК](#), приема за установено следното **от фактическа страна** и формулира следните изводи от **правна страна**:

С исковата молба е представено надлежно заверено за вярност копие от заповед № ***г. на изпълнителния директор на ответното дружество, с която е прекратено трудовото правоотношение между страните, считано от ***г. Видно от съдържанието на заповедта, ищецът е изпълнявала длъжност „***“, а като причина за прекратяване на трудовото правоотношение е посочено „по заявление на лицето, поради забавяне на трудовото възнаграждение“. Със заповедта е признато задължение на ответното дружество да заплати на ищеца обезщетение по чл.221, ал.1 КТ в размер на едно брутно трудово възнаграждение, както и дължимостта на обезщетения по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск в размер на 2 работни дни за 2020г. и 9 работни дни за 2021г. /л.6/.

С отговора на исковата молба е представена справка от ответното дружество за дължими на ищеца вземания, според която общия размер на дължимите му суми за трудови възнаграждения и обезщетения по чл.221, ал.1 КТ и чл.224 КТ е в размер на 15103.95 лева, като е налице разминаване с претендираните от ищеца суми само по отношение на трудовите възнаграждения за м. 11.2018г., м. 01.2022г. и м. 02.2022г., както и в размер на претендираните от ищеца обезщетения /л.27/.

Производството по делото е спряно по съгласие между страните с определение от 24.06.2021г. и възобновено по искане на ищеца с определение от 17.12.2021г.

За изясняване на фактическата страна на спора и установяване действителния

размер на дължимите на ищеца суми са ангажирани специални знания посредством назначена съдебно-счетоводна експертиза.

В заключението на вещото лице са посочени в табличен вид нетните размери на трудовото възнаграждение на ищеца за процесния период, заплатените от ответника суми за погасяване на тези задължения и дължимата лихва от падежа на всяко отделно задължение до 05.04.2021г. Вещото лице е определило и нетните размери на претендираните обезщетения по чл.224 КТ и чл.221 КТ. Вещото лице е съобщило сключено между страните споразумение от 21.06.2021г. и изплатени по него суми от ответника в общ размер на 5537.36 лева.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно, подробно мотивирано и неоспорено от страните по делото /л. 47-52/.

След изготвяне на заключението на вещото лице е извършено още едно плащане от ответното дружество в размер на 600 лева на 17.02.2022г., с която сума е намален общия размер на дължимите от ответното дружество трудови възнаграждения до размер от 8387.63 лева.

Съгласно разпределената между страните доказателствена тежест и изложените от тях твърдения, в тежест на ищеца бе да докаже наличието на твърдяното трудово правоотношение в процесния период, прекратяването на трудовото правоотношение едностранно на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда и размерите на претендираните вземания. Посочените обстоятелства се установяват от представените с исковата молба писмени доказателства, като и не се оспорват от ответника. Размерът на вземанията на ищеца се установява от заключението на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза, като съдът следва да съобщи и извършеното след изготвяне на заключението плащане в размер на 600 лева. Възнагражденията за м. 12.2019г., за м. 10.2020г. и м.12.2020г. са претендирани в по-нисък размер от установения от вещото лице и следва да бъдат уважение до този претендиран по-нисък размер. По същия начин обезщетението за неползван платен годишен отпуск по чл.224 КТ и обезщетението по чл.221, ал.1 КТ следва да се присъдят в претендираните от ищеца размери съответно от 273.87 лева и 669.52 лева, които са по-ниски от размерите посочени в заключението на вещото лице.

Съдът следва да съобщи настъпилите в хода на производството факти, включително извършените от ответното дружество плащания, като в тази част исковите претенции следва да бъдат отхвърлени поради плащането.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ищцата има право на поискани и доказани разноски. Ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на иска, доколкото не е изплатил в уговорения между страните срок дължимите трудови възнаграждения. Съгласно представения списък по чл.80 ГПК, направените от ищцата разноски са в размер на 860 лева под формата на заплатено адвокатско възнаграждение. Разноски в този размер следва да се възложат в тежест на ответника. Не са налице предпоставките по чл.78, ал.2 ГПК за

възлагане на разноските в тежест на ищцата – налице е частично признание на исковете, а и както бе посочено по – горе ответникът е дал повод за предявяване на исковете.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на ВРС сумата от 752.52 лева, представляваща дължимата държавна такса за разглеждане на предявените искове.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „****“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр.*** ДА ЗАПЛАТИ на СВ. Г. Г., с ЕГН ***** и адрес гр.***

Сума в размер на 8376.13 лв. /осем хиляди триста седемдесет и шест лева и тринадесет стотинки/, представляваща дължимото нетно трудово възнаграждение за периода от м.09.2019г. до м. 02.2021г., от които 51.31 лева за м.09.2019г., 655.96 лева за м.10.2019г., 655.96 лева за м.11.2019г., 656.40 лева за м.12.2019г., 516.40 лева за м.01.2020г., 167.65 лева за м.02.2020г., 445.61 лева за м.03.2020г., 234.17 лева за м.04.2020г., 227.70 лева за м.05.2020г., 669.51 лева за м.06.2020г., 669.51 лева за м.07.2020г., 320.44 лева за м.08.2020г., 669.51 лева за м.09.2020г., 274.34 лева за м.10.2020г., 669.51 лева за м.11.2020г., 669.52 лева за м.12.2020г., 614.30 лева за м.01.2021г. и 208.33 лева за м.02.2021г., ведно със законната лихва считано от датата на депозирането на исковата молба – 05.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението

- Сума в общ размер на 1787.94 лв. /хиляда седемстотин осемдесет и седем лева и деветдесет и четири стотинки/, представляваща обезщетение за забава, начислена върху дължимото нетно трудово възнаграждение за периода от падежа на всяко задължение до 04.04.2021г.;

- Сума в размер на 669.52 лв. /шестстотин шестдесет и девет лева и петдесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие, ведно със законната лихва считано от датата на депозирането на исковата молба – 04.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението, както и

- Сума в размер на 273.87 лв. /двеста седемдесет и три лева и осемдесет и седем стотинки/, представляваща обезщетение за девет работни дни неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва считано от датата на депозирането на исковата молба – 04.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ предявените от СВ. Г. Г., с ЕГН ***** и адрес гр.*** срещу „****“ АД, с ЕИК *** и седалище и адрес на управление гр.*** искове за осъждане ответното дружество да заплати на ищеца дължимото нетно трудово възнаграждение за периода от м.11.2018г. до м. 09.2019г., както следва: 502.33 лева за м.11.2018г., 569.82 лева за м.12.2018г., 664.12 лева за м.01.2019г., 714.55 лева за м.02.2019г., 672.99 лева за м.03.2019г.,

655.96 лева за м.04.2019г., 655.96 лева за м.05.2019г., 459.18 лева за м.06.2019г., 573.25 лева за м.07.2019г., 64.62 лева за м.08.2019г. и 604.58 лева за м.09.2019г. (горницата над 51.31 лева), поради извършено плащане в хода на процеса.

ОТХВЪРЛЯ предявените от СВ. Г. Г., с ЕГН ***** и адрес гр.*** срещу „***“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр.*** искове за осъждане ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 516.41 лева, претендирана като нетно трудово възнаграждение за м. 01.2021г. и м. 02.2021г., представляваща сбор на горницата над 614.30 лева до пълния претендиран размер от 669.52 лева за м.01.2021г. и горницата над 208.33 лева до пълния претендиран размер от 669.52 лева за м.02.2021г., ведно със законната лихва считано от датата на депозирането на исковата молба – 05.04.2021г. до окончателно изплащане на задължението, като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ предявения от СВ. Г. Г., с ЕГН ***** и адрес гр.***, срещу „***“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр.*** за заплащане на обезщетение за забава, начислена върху дължимото нетно трудово възнаграждение за периода от падежа на всяко задължение до 04.04.2021г. за сумата над 1787.94 лева до пълния претендиран размер от 1789.81 лева, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „***“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр.*** **ДА ЗАПЛАТИ** на СВ. Г. Г., с ЕГН ***** и адрес гр.***сумата от 860 лв. /осемстотин и шестдесет лева/, представляваща направени по делото разноски, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА „***“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр.*** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд – Варна сумата от 752.52 лв. /седемстотин петдесет и два лева и петдесет и две стотинки/, представляваща дължима за разглеждане на предявените искове държавна такса, на основание чл.78, ал.6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Варненски окръжен съд, в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____